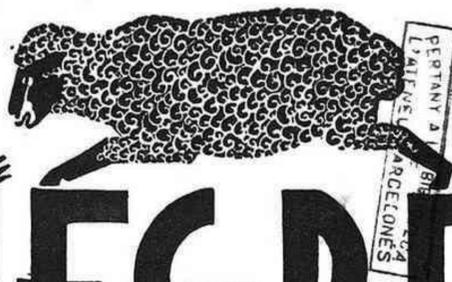

Com que ara
vénen les
eleccions...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...els volem
deixar en
quadre.

Any III-Núm. 121

Barcelona, 11 d'octubre de 1935

Preu: 20 cèntims

A L'AJUNTAMENT QUE SE'N VA

EL BE NEGRE no vol deixar marxar els regidors d'aquest magnífic Ajuntament que des de l'abril de 1931 presideix els nostres destins, sense dedicar-los abans un recordatori que immortalitzi llur memòria benemèrita entre tots els ciutadans. Ningú més indicat ni més obligat que EL BE NEGRE, doncs, per a organitzar, a petició de nombroses famílies, l'edició d'aquesta bella estampa, que tanta patxoca farà en els rebedors de les cases que més s'estimin.

Aquesta bella estampa té, però, un minúscul defecte. Tractant-se de regidors, és natural que no hi siguin tots. Els pocs que ens manquen són, alguns, per defunció, els altres, perquè mai no havien donat senyals de vida. Val a dir que, com a lamentar, només lamentem no haver pogut trobar els retrats dels senyors Cabré i Bertran de Quintana, els quals és ben injust de no tenir en aquest quadre que presideix l'alta figura simbòlica del senyor Grisó.

Entre expulsats, esbandits, tècnics i indisciplinats, aquest Ajuntament pot dividir-se, és clar, en diverses minories, totes elles administratives. Hem cregut més prudent, però, posar, senzillament, a la dreta els uns i a l'esquerra els altres. Aquesta separació, en la seva simplicitat, no és pas del tot capriciosa.

(Els nens de les colònies escolars que acreditin ésser lectors assidus d'EL BE NEGRE, seran obsequiats amb una estampa de l'Ajuntament, tirada a part, sobre cartolina; edició que destinem a la joventut estudiant.)

LES MAGDALENES ESQUERRANES

EL CONGRÉS ES DIVERTEIX

EL NOU GOVERN DE MADRID

Madrid, 8. — Quan la gent ja havien descobert que sense Govern també es vivia, i potser que encara es vivia millor, ve't ací que el President de la República, cansat de consultar advocats, metges, veterinaris i curanderos, ha decidit cridar el senyor Martínez Barrios i tirar-li el poder entre cap i coll.

El senyor Martínez Barrios ha dit «gràcies» i ha fugit corrents a formar ministeri.

Madrid, 8. — El nou Govern ha produït molt bona impressió, sobretot entre les famílies dels nous ministres.

El senyor Martínez Barrios, President del Consell, és una mena de fill natural del senyor Lerroux. El senyor Martínez Barrios té l'avantatge sobre el seu pare polític de no dir-se Lerroux. I, sobretot, de no ésser-ho.

El senyor Rico Abello, ministre de la Governació, és, com hauran notat, el senyor Rico Abello. No se'n sap res més.

A Hisenda, hi va el senyor Lارا, radical, de la minoria dels honorats. És a dir, poc radical.

En canvi, el senyor Guerra del

Rio, que no es mou d'Obres Públiques, n'és molt, de radical.

A Estat, hi va el Sr. Sánchez Albornoz. Se li ha donat el ministeri perquè no perdés el viatge.

El senyor Pita Romero, nou ministre de Marina, és fill del senyor Pita.

El veterinari senyor Gordon Ordax és ministre d'Indústria i radical socialista. De les tres coses, no se sap quina és la pitjor.

A Agricultura, el senyor Cirilo del Rio hi farà un gran paper. Potser s'hi casarà i tot. Seran les bodes d'en Cirilo.

Per variar, a Instrucció Pública hi va el senyor Barnés, germà del senyor Barnés del mateix nom.

D'aquí endavant, aquest ministeri es regirà pel sistema hereditari barnesià.

A Comunicacions hi tenim el senyor Palomo. Per tant, serà un Palomo missatger.

El senyor Botella Asensi va, naturalment, a Justícia. La Justícia és cega i el senyor Botella és bori-ni.

Ningú més indicat que el senyor Irazzo, per al ministeri de la Guerra. No és pas que el senyor Irazzo sigui un gran personatge,

però ha semblat que per a substituir el senyor Rocha, tothom és bo.

Finalment, a Treball hi ha anat el senyor Carles Pi i Sunyer, en qualitat de català i de Pi i Sunyer. Com que el senyor Pi i Sunyer era el tècnic de la qüestió dels traspassos que negociava els interessos catalans, ara és indicadíssim per a defensar els interessos dels espanyols.

En fi, un gran ministeri.

I UN BE!

En Ventura Gassol ha començat una novena clandestina a Sant Jordi, per tal d'assegurar el triomf de l'«Esquerra» a les properes eleccions.

L'únic que pot assegurar-se sense necessitat de eridat ningú a consulta, és l'«èxit i durada dels «Molfort's».

L'Aragai ha declarat en un recent «miting» els seus maquiavèlics propòsits de rematar la tan famosa «rabassa morta».

En Companys ha estat eridat a consulta. Al sortir-ne no m'ha deixat escapar als periodistes: «No en tindria ni per a les corbates!...»

En Rovira i Virgili també fou eridat a consulta. En tancar l'edició seguia eridant-lo i no pas amb èxit satisfactori.

El Dr. Aiguader diu que els vots dels Cent Hommes de Fontbernat gairebé els té segurs.

En Mestres ha començat a anar a una acadèmia de pinyol. Sembla que «pobbbbles» ja ho pronuncia admirablement.

Els rabassaires volen les parts de l'amo i els parts de la dona de l'amo. No sabem pas on anirem a parar.

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomni, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de «neurastènia», que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'ènergic reconstituent Fostoglicol-Kola Domènec, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènec, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

LABORCA LA VIDA

COTITZACIONS

Lerrouxosux	0.00005
Govern a Barrios	270
Dentífrics Sant Taló	0'50
Congressos Esquerrètics	12
Escamòtiques	12
Opinió Nard's	rptztrppts
Crisi País	5'20

Les operacions bursàtils s'han ressentit molt de la desorientació general amb què s'han produït els darrers esdeveniments.

Es comprèn que es trobi dificultat a escollir un bon plaçament de capital davant de les fluctuacions constants de les empreses de més anomenada.

«Congressos Esquerrètics» han intentat la revifalla del paper governamental (País), sense èxit.

«Opinió Nard's» han fet llur aparició amb èxit de soroll i bufes.

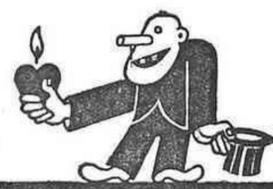
«Dentífrics Sant Taló», ni cinc de calaix.

G. ALOMAR

Restaurat Casa Joan
Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfons 11692 i 15259

Especialitat Paella Valenciana
Salons especials per a banquets

amb el cor a la mà

CONFUSIO COMPRENSIBLE

Dissabte passat va començar i acabar les seves tasques el II Congrés Nacional de l'Esquerra. No cal dir que hi assistiren totes aquelles persones que, amb càrrec honorífic o retribuït, encara són a l'Esquerra. Per tant, és sobrer el que consignem que hi assistí don Pere Coromines. El seu aterrisat amor a l'Esquerra li feia desitjar ardentment assistir a la batalla que havia de lluitar-se al «Pompeia».

Però, ah! senyors. Tot havia estat un somni! Al «Pompeia» s'havia afegit subrepticament el mot «Coliseu», i la barreja «Coliseu Pompeia» va fer caure dels dits les armes del combatu conseller de Justícia, de tirar al Dret. Els braços li van caure també al llarg de les cames, tan estirats que, caminant, amb els nusos de les mans tocava a terra.

UN CORCO AUTÈNTIC

Que l'Esquerra no té programa de Govern, fins ara només ho havien dit els savis de «La Publicitat». Però Corcó, i que resultà ésser-ho de noms i fets, va sostenir aquesta mateixa opinió:

«Jo que he assistit a tots els Congressos del Partit—digué—, puc dir amb coneixement de causa, que aquí hi venim únicament a perdre el temps.»

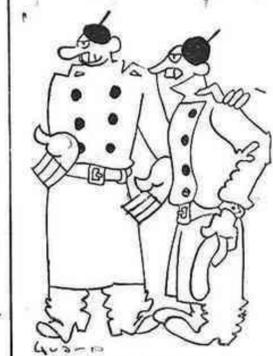
Bé! tant com això... El senyor Aragai va fer un treball interessant de bo de bo.

ELS VOTS DE «L'OPINIO» NO PISEN

I ara que parlem del senyor Aragai, no serà excessiu el recordar que dissabte al matí, a la Generalitat, va trobar casualment els periodistes i va manifestar-los que el senyor Macià li havia retornat la carta en la qual ell renunciava l'acta de diputat.

El que mai, però, els repòrters haurien suposat, era que el senyor Aragai, que feia quatre dies s'havia separat de l'Esquerra, a la tarda el trobarien ocupant la Presidència del Congrés.

«Cal que pesin molt els vots dels rabassaires!—no pogué estar-se de dir el redactor de «L'Opinió».

«No trobes que triguen massa a fer nos polleics?»
«Es que ara tenen prou feina o fer els lladres...»

NO EL VOL CONEIXER

El regidor senyor Armengol del Llano, precisament, va pronunciar un discurs catoní:

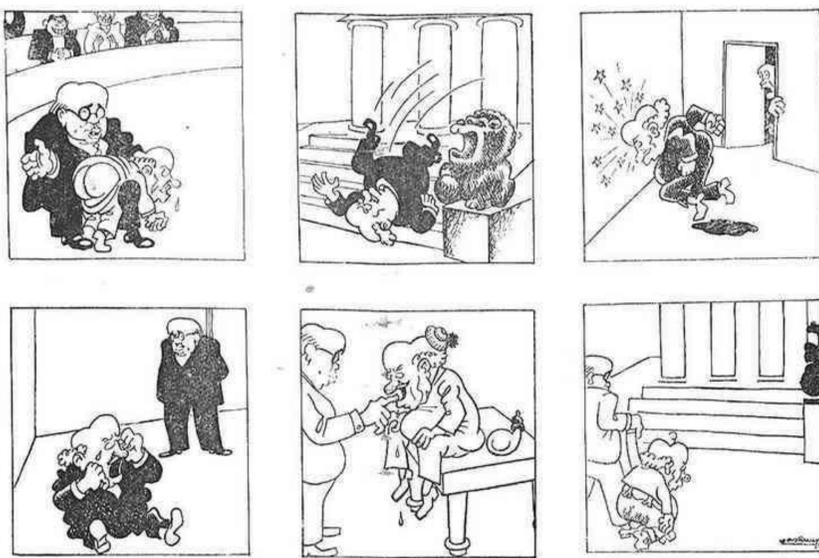
«Els únics regidors que anaren units a l'Ajuntament—digué— foren els de «L'Opinió». Jo provenia del grup Companys...»

«No vull emparar ningú amb el meu nom!—interrompé el senyor Companys—. Jo el coneix a vostè de fa molt poc temps!»

«...¿per què—prosseguí el sever censor—s'indemnitzà el senyor Casarramona i no els propietaris de la Plaça de Catalunya? ¿Per què es prengué l'acord d'acomodar els funcionaris sobrers, i al cap de dos mesos n'ingressaven doscents? ¿Per què...?»

Una gran cridòria no el deixà continuar.

HISTORIETA SENSE PARAULES

ENTRE GOVERNADORS

L'aparició del governador general senyor Selves fou saludada pels congressistes amb grans manifestacions populars de joia.

El redactor de «La Veu», que s'ho mirava embadalit, va dir al seu col·lega de «La Publicitat»:

«Aquesta gent no han fet cas de l'interviu celebrat amb el senyor Ametlla, que avui publica el vostre diari!»

FLORETES DE JARDI

El senyor Vachier va explicar com va poder, les raons per les quals votà la concessió de les noves línies d'autobombins, en contra del senyor Macià:

SR. VACHIER. — Jo que mai no he fet cas del que han dit «La Publicitat» i «La Veu», per la senzill raó que me'n...

UN CONGRESSISTA. — Muy bien, muy bien, muy bien!

SR. VACHIER. — ...vaig espantarme quan va assabentar-se'm que públicament es deia que hi havia regidors subornats.

SR. GALÉS. — Prego al company Vachier que continui d'una manera enlairada, sense recollir el llot de les clavegueres.

VEUS DE CONGRESSISTES. — Fora! Que parli clar!!! (Gran escàndol.)

SR. GALÉS. — La Presidència no ha volgut coaccionar l'orador... (Més escàndol.) segueixi l'orador... (Grans crits.)

ABEI. VELILLA. MAL GERMA

El senyor Vachier estava enfurismat. No respectarà ni les conselleries federals:

«El senyor Velilla—següí dient— el gran defensor de la classe obrera, però que sempre, per qüestions especials, ha de mostrar-se contrari a les seves reivindicacions, també votà contra els autobusos.»

En Duch Salvat, d'«El Diluvio», es quedà tan parat, que va deixar d'escriure.

NO HI HA HAGUT FELICITACIO PER A DUCH

Duch Salvat, el sempre futur governador d'una banda o altra, és un home tan important que no pogué prendre scienc al lloc destinat a la premsa, i entre els seus companys (o bé aquests no el volgueren a llur costat; aneu a saber.) El fet és que s'apostentà a la taula de la Presidència, amb gran empipament de la resta dels repòrters.

D'una manera inopinada, el Congrés donà per acabades les seves tasques el mateix dissabte. Aquell delegat, convenientment escollit, que tal com succeí en el Congrés anterior, havia de pregar a l'Assemblea que acordés felicitar Duch Salvat «perquè la seva ressenya havia estat la millor», va quedar-se sense poder formular la proposició i percebre'n les conseqüències, que, val a dir-ho, eren bastant modestes.

PLATAFORMES ELECTORALS

El senyor Casanoves feia grans esforços per contenir-se i no dir no sabem ben bé què, però que possiblement no hauria plagut al senyor Armengol.

Hi hagué un moment durant el qual, els amants de les emocions fortes van dir:

«Ara!»
Però oportunament va intervenir el senyor Arnau:

«Companys!!! Que estem fent la propaganda electoral d'Acció Catalana i la Lliga!»

ARAGAI... DOMINAT!

El Sr. Aragai, com a orador, és tan inhàbil, que parlant parlant va escapar-se-li el dir que una personalitat havia estat a visitar un conseller per tal d'oferrir-li 300.000 pessetes per a «La Humanitat», preu que la Companyia de Tramvies posava a una campanya de l'esmentat diari contra les línies d'autobusos.

Bé prou que es negava el senyor Aragai a donar el nom de l'autor de la fracassada temptativa! Només va dir-ho després que el doctor Dencàs li ho va autoritzar, i l'Assemblea ho hagué reclamat amb gran escàndol:

«Grau Jassans!!!!!!! — en desdecbrir el nom de l'amic estimat, va partir-se-li el pit, i hauria volgut morir-se.»

Pobret!
El senyor Companys fou qui proposà que immediatament s'es-

DISCRECIO

Va aprovar-se, a requeriment d'un congressista, que fos denunciada la companyia de Tramvies per temptativa de suborn.

«Tenen bons advocats—deia algú—. El senyor Abadal és conseller de la Companyia.»

El que no se sabé fou per què el dia següent molts ciutadans compraren «La Veu» per primera vegada.

FINIS POLONIAE

Allò anava de mal borràs. El senyor Macià, que assistí a les deliberacions de la nit, no sabia com demanar que hom abregués les discussions i donés per acabat el Congrés.

Van cridar-lo per telèfon des de Madrid. Pacientment, l'assemblea callà deu minuts, per tal de no dificultar la conferència telefònica:

«Xiquets, calleu! — va fer el doctor Aiguader. I fou l'única vegada que obrí la boca en tot el Congrés—. Que parla l'avi per telèfon—afegí.

En tornar, després d'explicar l'estat de la crisi de Madrid, el senyor Macià demanà novament que les discussions fossin breus.

«Que el Congrés acordi donar per acabades les seves deliberacions!—proposà el senyor Foix.

«Acordat?»
«Síiiii!!!»

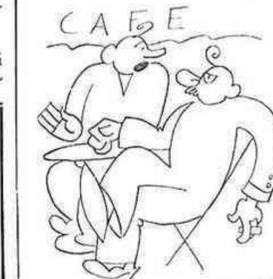
«Visca la República!—cridà el jovesíssim diputat senyor Rouret.

NOTA DE L'ADMINISTRACIO

El nostre estimat amic el senyor Canturri, al qual amb gran justícia fou concedit el Tussó d'EL BE NEGRE, pels seus rellevants mèrits posats a prova al Parlament català i en un cinema de la Seu d'Urgell, del qual és propietari, no ens oblidà.

Va pronunciar un discurs. Els únics moments durant els quals el Congrés no va escoltar-lo, fou quan parlà d'EL BE. Ell, però, ferm que ferm, feu-ne la propaganda.

Pot passar qualsevol dia, de sis a set del matí, per l'Administració, per tal de recollir la comissió de l'anunci.

«M'he separat de l'E. guerra, però, a la dona, no li agrada...»
«Això tal; separa't de la dona»

TREBALL BO I BARAT

La Unió Industrial té un consultori jurídic al cap del qual figura el senyor Noguera i Comet, de grata memòria.

Darrerament ha presentat unes bases de servei de les que retallen un fragment que es refereix als honoraris a percebre a canvi de l'evacuació d'assessoraments, redacció de documents, notificació de lleis, etc., etc.:

Tercer. El repetit senyor Noguera i Comet cobrarà per tot això la quantitat de 150 pessetes anuals per associat.

Felicitem la Unió Industrial pel seu èxit en l'economia consultòria que desprenem de la nota que fixa abans d'arribar a les bases i que diu assolides «després de modificacions i regateigs».

Evidentment, regatejant, regatejant, es pot arribar a obtenir un advocat, i un senyor Noguera i Comet, per la mèdica quantitat de sis ralets, tot un ex-governador, fixin-s'hi bé!

VIES URINARIES DEFECTES SEXUALS

POLICLINICA FARRE PISOAN
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

El Congrés dels esquerrans o el trucalet d'en Grau Jassans

En el congrés de l'Esquerra, van fè els nanos i els gegants, les claves naven per terra, i van arribà a les mans —no les claves, sinó els esquerrans—, amb les tres-centes mil peles d'en Grau Jassans.

El senyor Dencàs s'aixeca, no se sap si verd o blau, i encar que el parlar li reca, l'escamot estreny el clau, i enmig del mullader d'aquell sarau, l'Aragai s'estripa l'ànima i diu: «és en Grau.»

En Macià tenia febre i en Gassol feia el cor fort, l'Aragai alçà la llebre com aquell qui aixeca un mort, ai que l'Àrtèmia ja va de tort! i en Companys feia una cara de venir de l'hort.

L'Aragai diu que un gitano, va trobà el senyor Dencàs, que l'atura i xano-xano li va explicant el seu cas amb seixanta mil duros sota el braç, i el senyor Dencàs es queda amb un pam de nas.

En Galés es dona uns aires, que ho sigui per a molts anys, i escamotis i rabassaires, Canturris, Vilbenys, estranys, reneguen com onols i capsigranys, i un ha dit: «Té la paraula el senyor Companys.»

En Lluís, plorant de pena, diu que és un sentimental, que en Laret i en Loperena ja li havien fet molt mal, i que ara en Grau li arrenca aquest queixal, però que ell té un cor de lloca com una comarcal.

El calé és per papé i tinta pel diari dels humils; «i en Dencàs, davant la pinta, rebutja aquests tractes vils», diu l'Aragai per deixar-los tranquils, però n'hi ha bastants que pensen: «quin llepafils!»

Que autobusos i tramvies, i Graus Jassans i milions, només són que ninyeries davant de les eleccions, que per Nadal ja menjaran torrons, i que tots creuran a l'avi com uns bons minyons.

L'assemblea vol que es digui quí és aquest Iscariot, demana que se'l castigui, tirant llenya a l'esvalot; «el nom, el nom!», ja l'escamot, però l'Aragai contesta que no pot.

«Visca l'Avi!», unes veus fines criden amb clam decidit; uns quants amb en Coromines van anà a tocà algun pit, però en Macià va enà a parlà amb Madrid, i l'Aiguadé a amagar la vara sota el lit.

«Visca l'Avi!», unes veus fines criden amb clam decidit; uns quants amb en Coromines van anà a tocà algun pit, però en Macià va enà a parlà amb Madrid, i l'Aiguadé a amagar la vara sota el lit.

EL TUSSÓ NEGRE per al senyor Santaló

La solució de la darrera crisi de la Generalitat i les declaracions del nou Govern de Catalunya, més esquerrista, més comarcal i més obrerista, no podien menys que influir en la distribució de la nostra més preada Orde.

De totes les noves tendències del Govern de la Generalitat, cap com la comarcal, si no és l'esquerrista, ens ha assenyalat el canvi aquesta setmana i aquest canvi, però bé que perillós, mena de dret al coll auster i planat del senyor Miquel Santaló, ex-ministre, de Comunicacions i Conseller delegat de la Generalitat.

El senyor Santaló de sempre, ha representat l'esquerrisme i el comarcalisme, i com a comarcal de les comarques gironines fou cridat pel Govern Lerroux i fou cedit per l'Esquerra, perquè, segons la seva frase feliç i cinematogràfica, les més humanes les comunicacions.

El senyor Santaló, però, no és home que consideri les conviccions com jilles d'un acte involuntari. Les seves idees no neixen com bolets. Així, el seu catalanisme, qualitat molt més sublimada que l'esquerrisme i el comarcalisme, és reflexiu. Per això és més sòlid, perquè l'ha pogut contrastar a la llum de les seves cabdals «Glorias de España», obra patriòtica per a ús de les Escuelas Nacionales.

Fou la llum d'aquestes glòries la que el portà a l'Esquerra, i el guarany per al catalanisme i per al Govern Lerroux.

Però això no seria prou per a passar el coll pel collar del Tussó Negre. En el Govern Lerroux entrava en un ministeri sense consignació, i el seu primer acte era fer-se filmar perquè tot Espanya, amb iguals drets, i no solament aquells individus que donen la tarja, pogués dir-li: «Usted ha sido filmado.»

El seu segon acte, no menys transcendental, era rebre la copa del senyor Sbert i beure's la copa de l'estudiant, que era un edage d'amargura. El tercer acte era la dimissió, junt amb el Govern l'habia parit. Un drama en tres actes, però d'un èxit i esclatant. Tant, que era obligat a tornar a sortir en escena com a Conseller Delegat de la Generalitat.

Catalunya, però, com sempre, ha sacrificat un èxit fàcil a una labor eficaç: ha tornat cap a Barcelona l'home que més podia fer per a Catalunya ensenyant, quan volgués, les dents al Govern.

Per això, i per tot això, és que, en nom de Catalunya li posem el Tussó Negre damunt les seves robustes espalles, advertint-li, però, que no se'l mengi perquè no és comestible. Hi deixana la dentadura.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

SALA PARÉS

AVUI I DIES SEGUENTS
COL·LECCIO VALENTI

RESTAURANT
«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR

ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
ALDANA 315 BARCELONA Tm 31855
MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 Tm 16119

Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

